

3850

Sagesmannen.

Maria Sjöström är född juldagen år 1845 i Glemminge s:n. Som ung var hon ute och tjänade och stannade då i tio år på en gård i Fröslöv men kom sedan som "stuepia" till kyrkoherden i StKöpinge. Hon gifte sig därefter med smeden i denna församling, H. Sjöström, men är sedan flera år änka. Trots sin ålder är hon mycket piggoch har ända till på sista tiden sysslat med städning o. dyl. samt värdat en del gravar på kyrkogården. Hon berättar mycket gärna om sin ungdom och betohar särskilt hur roligt folk hade då. Hon har även varit duktig till att sjunga, men nu kan hon endast erinra sig brottstycken av sina visor.

Trollstuga.

På vägen mellan Tosterup och Glemminge ligger ett ställe, som heter Rödmälla, och där skall det vara en trollstuga i en backe. Somliga säger, att där skall vara en stor valvdörr i backen, och där skall vara två hänglås för dörren. Far skulle en gång skjutsa för prästen från Glemminge till Tosterup, men när de kom till Rödmölla, ville inte hästen gå förbi backen. Det gjorde ingen nytta, att han smaskade och slog, och då gick han av och försökte leda hästen vid huvudstolen, men hästen ville likväl inte gå. De förstod ju, att det var trollens skull, och då gick prästen av och läste, för han skulle till mässes, så han hade sina böcker med sig. Sedan kunde hästen gå förbi. - Vi glyttar brukade springa där förbi många

3850.

gångar, och vi sprang också och lekte på backen, men
det hände aldrig, att vi såg någonting.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7
4
1

J. K. H.
Hälsat
S. R. H.
Mj. 1932

M. H. Holmström
3850
Br. Maria Jostrom
Född 1845 i
Glemminge

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

Trollens bröllopståg.

En gammal man i Glemminge, som dog, när jag bara var liten, hade en gång kommit förbi Rödmölla, och då hade han sett ett helt bröllopståg komma och köra in i backen. Där var både präst och brudpar och ett stort följe. Det var trollen, som firade bröllop.

Bäckahästen.

Det var en tös här, som hade varit borta på en bondgård och hjälpt till att plocka potatis. När hon skulle gå hem på kvällen, hade det börjat bli mörkt. Där borta, där vägen går jäms med ån, fick hon se en vit häst komma springande upp för slänten, och han ställde sig tvärs över vägen. Tösen blev rädd för hästen, som var rent lös och ledig, och vågade inte gå förbi. "Hur i Jessu mann skall jag komma förbi hästen," sade hon då, men i detsamma försvann hästen. Det var säkert bäckahästen, hon hade varit ute för, för när hon kom hem, blev hon sjuk, och sedan fick hon ligga länge.

3850

7

Mat till goavätta.

På det stället, där jag tjänade i Fröslöv, sattes det alltså mat till goavätta på julaftonen. Det var kvinnan själv, som lade upp på en tallrik och satte den under bordet. Det var all slags mat, både bröd och gröt och fisk. "Där har du till dig och dina, för jag skall få till mig och mina," sade hon, när hon ställde tallriken på golvet.

Skåne
Köping
St. Köpings
1932

3850

Mrs. Met. Kolmsten
Köpingebro
Ber. Maria Jönstam
Född 1845
i Glumminge

Kyrkogrimen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

Här i St. Köpings kyrka skall de ha en kalv till kyrkogrim. Den kom till på det viset, att när de byggde en kyrka, tog de ett djur, som kom där förbi, och murade in det levande i kyrkan.

I Vemmerlövs kyrka är det en katt, som är kyrkogrim. Jag har tjänat i Vemmerlöv ett år, och då sade folk, att de ibland kunde se grimen sitta i "lyhålen" och titta ut. De brukade skrämma barnen med grimen, för att de inte skulle gå och taga blommor på kyrkogården.

Lykteman visar vägen.

I Glemminge hade de en gammal postman, som hette Anders Dyk. Det är länge sedan, för jag var bara liten, när han dog. Men han skulle en gång gå ända till Kristianstad, och han kände väl inte vägen dit. Då fick han följa med en lyktman, som gick före honom hela vägen ända till Kristianstad. När han så kom fram, skulle han gengälda lyktmannen, och så lade han en penning på trappan framför huset. När han tittade efter lite senare var pengan försvunnen, och han menade, att det var lyktmannen, som hade tagit den.

Lyktemannen följer hem.

När min man och Hans Nilsson var på väg hem en kväll, träffade de på en lyktemann. De lovade honom fyra styver, om han följde dem hem, och så gick han före och lyste först Henrik hem till vårt, och sedan skulle han följa Hans Nilsson hem. Men när han hade kommit hem

till gården, brydde han sig inte om att ge Lyktemannen de fyra styverna utan sade i stället: "Tack skall du ha för att du följde mig. Hade du inte velat, kunde du gärna ha låtit bli, för jag hade väl hittat hem i alla fall." Då försvann Lyktemannen, men när Hans Nilsson skulle ta i dörren och öppna, kunde han inte hitta den, och sedan fick han springa där runt sin egen gård hela natten utan att bli klar över, hur han skulle komma in, så på morgonen var han alldeles förbarrad.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

Lyktemannar.

Inne på Lars Pers höll lyktemannar till. Man kunde sitta i fönsterna och se hur de sprang kors och tvärs ute på vångarna. De menade på, att det var döda lantmätare, som hade mätt fel en gång och som därför inte fick någon ro i graven.

Skane
Lerstad
St. Kyrkan
1795 1952

3850

Spöke
berättas av Mårten Olsson
född 1845 i Glänsinge

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

Spöke.

När Mårten Olsson var ringare här, hade han en gång varit på gille i Kabusa, och när han gick hem, var det mitt i natten. Han brukade alltid gå på banan (järnvägen), för han bodde tätt vid den. Men när han kom till baneleed, fick han se en man, som stod och stödde sig mot det, och han hade inget huvud. Mårten hade alltid varit farligt dristig, och han hälsade, men den där gubben svarade inte. Han gick emot den, men då försvann den genast. Men han skulle inte ha varit så dristig, för han blev sjuk efter det och låg i ett par dagar.

Handskrift
St. Köpings län

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13

Trolla sten.

Vid Trolla sten här i St. Köpinge skall det också
bo troll. Jag har alltid varit rädd för att gå där
förbi, när det har varit mörkt, och jag har gärna gått
en stor omväg. Men jag har aldrig sett något där, så
dat är bara vad jag har hört.

Klövta sten.

Den store stenen nere vid vägen mellan Glemminge och Ystad kallas för "klövta sten", därför att den är klyvd mitt itu. Det skall vara en jättekvinna på Bornholm, som har slagit den dit med ett fläteband, men det kan väl inte vara någon sanning. När stenen ramlade ned, skulle den ha gått itu. Folk säger, att trollen dansar på den om jularna. När jag var tös, ville vi gärna springa dit och leka, men det fick vi inte lov. Där hemma skrämde de oss med att då kom de rödhåriga pågarna och tog oss.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15

Nyfött barn.

När det var en nyfödd glytt, som skulle lindas, så fick den en penning i handen. Det var för att han skulle bli rik, när han blev stor.

Skaue
Kärsstad
St Rönne
1832

3850

1845
Per. 20 Maria Jönsson
Född 1845 i Glenninge

Tecken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16

När det är gott om rönnbär, så skall det bli en sträng
vinter.

När Erik ger ax, så ger Olof kaka.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

Julen.

På julaftonen arbetade vi som vanligt det mesta av dagen, och vi började inte hälla jul förr än fram emot kvällen, för där var ju mycket att göra. Det mesta vi hade att sköta då var att göra fint och i ordning. Och så höll vi på med en del av maten också. Barnen fick hjälpas åt att röra i risengröten, som vi skulle ha, och sedan den började bli tjock, så var det rätt så styvt, och de fick skiftas till rätt så titt. Men de ville likväl gärna röra i gröten, för då fick de skrapa grytan efteråt. Och när kvinnan höllde upp gröten, så sade de: "Mor, raka inte så rent, så där blir någonting att skrapa."

Och så på kvällen skulle vi äta julamat, och då hade vi gjort oss lite fina. Vi hade satt julljusen på bordet.

Till mat fick vi ny sylta och korv, lutfrisk, och så någon slags stek och så till sist risengröt. Vi hade ju julolet också på bordet då. Och så fick vi av det bästa brödet. Bonden bjöd drängarna på brännvin också. När det var sådana högtider, så läste alltid någon till bordet. Det var den störste drängen eller pigan, som började, och sedan gick det omkring på allihop de andra kvällarna. När vi hade ätit, så läste vi för maten också, och så sjöng vi en psalm. När vi hade ätit, så satt vi uppe lite till, och då åt vi äpplen och nötter, och så gissade vi nötter.

Juldagens morgon skulle vi upp och köra till jultottan, och då var det så grant, för i alla gårdarna hade de satt ljus i fönsterna. Det kom så många till kyrkan då, så de hade knappt någonstans att göra av hästarna, och ibland kunde drängen, som korde, inte komma med in i kyrkan, för han fick bli ute och passa hästarna, om de

inte fick plats att sätta in dem. Sedan vi var komna från kyrkan, så satt alla hemma den dagen, och då fick en inte göra mer än det aldra nödvändigaste. Kreaturen blev fodrade, men där var ingen, som mäkade under dem. Det fick vara till annandagen.

Kom där någon främmande in någon av juldagarna, så fick han inte gå från gården, forr än där hade blivit bjudet någonting på honom, om det så bara var ett äpple eller en kaka, för annars bar han ut julen.

Släkt
Koussala
St. P. P. P.
Mst. 1932

3850
Bör. av Marie Sjöström
Född 1845 i Gleninge

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20

Gå julaspöge.

På trettonafton var där somliga, som hade för sig, att de skulle gå julaspöge, men det var ett räligh påhitt, för de var ju utklädda sådant så, och de höll ju på att skrämman livet av glyttarna, när de kom. De bankade alltid redigt hårt på dorren, så en kunde gott gissa sig till, vem det var, som kom, och då kröp glyttarna ihop i en krok. Och när de så kom in, så började de tosa sig på alla vis, och en del tyckte ju det var roligt, men jag har aldrig kunnat med det. Och så fick de traktering, för förr gick de inte.

3850

Julalag.

Om julen hade vi julalag. Det var drängarna, som ställde till det, och så gick det omkring, så vi var en dag på varje ställe. Det varade hela julen, men på juldagen och nyårsdagen var det ingenting. Vi pigor fick bröd och kött med oss från var sitt ställe, när vi skulle gå och hålla julalag, och så hade drängarna brännvin med sig. Vi var två pigor på det stället, där jag tjänade, och vi brukade få en krona tillsammans av kvinnan, och den skulle vi ha till spelemanspengar. För spelmannen skulle ha drickespengar, och när vi skulle ge honom dem, så spelade han en marsch. Han hade en tallrik vid sidan om sig, och så gick vi fram och lade pengarna på den. När vi hade sådana lag, så dansade vi nästan hela kvällen,

utom när vi åt. Vi dansade ringdansar också, och då stod spelmannen inne mitt i ringen. Han brukade stå och trampa i golvet, när han spelade. För det mesta var vi på logen, utom när det var allt för kallt. Då fick vi vara inne i stugan. Men på somliga ställen hade de inte plats inne i stugan, och då fick vi vara på logen, hur kallt det var. Men då hade drängarna för det mesta satt upp halm runt omkring väggarna, för att det inte skulle blåsa in.

Vi hade ju lag på sommaren också, och då gick det också omkring på drängarna. Då var det alltid fäst upp grönt och blommor omkring spelmannens plats.

*Skän
Ystad
St. Rönne
sept. 1932*

3850

*Gydet av Huset Rönne
Ber. av Marie Sjöström
född 1845*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Stjärnpågarna. x

Trettonafton brukade stjärnpågarna komma. Det var skolpojkar från Ystad, som gav sig ut för att tiggas ihop lite. De brukade vara tre eller fyra i sällskap. De hade en stjärna med sig, och där var ljus i den, så den lyste så grannt så. De sjöng en sång, men jag kommer inte riktigt ihåg hur den var. Den började visst någonting såhär:

Här lyser ena stjärna
i vårt kära fosterland.

En av pojkarna bar en säck, och i den samlade de ihop vad de fick. Det var alla sorters mat, de brukade få, och somliga tiggde brännvin också.

Fr Skåne.
Hd. Landst.
n. St. Rysings,
Uppst. år 1932.

3850

Uppst. år 1932
Hd. Landst.
n. St. Rysings,
Uppst. år 1932
Född i 1845 i Gleninge

Skärtorsdagen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

24

På skärtorsdagen ritades kors över dorrarna för att
inte trollkvinnorna skulle kunna komma in.

3850

Ordstäv.

Det är inte så gott att vara slagen till en slant,
när man skulle vara en silverpenning.

Majgille.

Majgille hade vi från början på Valborgsmässoaftonen, men sedan blev det flyttat till midsommar. Då brukade vi börja med att "lua länga dansen", och då började vi vid Fröslövs by och så sprang vi och dansade ända till Ingelstorpsbacken. Det var en lång väg, men en kunde ju dansa på den tiden, och när vi kom fram sade vi alla: "Ack, om det bara hade varat längre." Först i raden kommo ett par spelmän och spelade, men alla vi andra sjöngo ju också, när vi dansade. Till att spela hade vi alltid Ramelius från Herrestad och så en gubbe från Ingelstorp, som hette Märten Persson, men vi kallade honom alltid Märten Spill. De spelade

(Forts)

(Forts.)

fiol båda två. De voro alltid klädda i skinnbyxor och hade långa strumpor och röda strumpeband. När vi skulle tillbaka hem gingo vi i rad med var sin karl, och när vi så kommo fram till det ställe, där vi skulle vara, så stod maten färdig, och vi kunde börja äta genast. Det vanligaste var, att vi hade gillet hos Matts Ivarssons i Glemminge Tägarp, för de hade gott om plats, och där var också många ungdomar, både glyttar på gården och tjänare. Ett par av de äldre pigorna brukade få hjälpa till på stället med att laga maten, och när vi kom tillbaka, stod det tre stora äggkakor på bordet och så risgröt och lite annan mat med. Brödet låg uppstaplat på stora träfat. När vi så hade ätit, skulle vi börja

(Forts.)

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

(Forts.)

dansa där på stället. Där som spelmännen skulle stå,
hade de klätt med grönt och blommor.

Skane
Väststad Kol
de Ropunge Sm
Sept. år 1932

3850

Pytt. M. Holmström
Ber. Maria Jönsson
7. 1845. i Gleninge

Majsjungning.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

29

Vid Valborgsaftonen gick drängarna och sjöng maj,
och när jag var i Fröslöv, brukade de samlas i en "hesa-
have" på det ställe, där jag tjänade. De var rätt så
många och hade två spelmän med sig. När de kom in på ett
ställe, sjöng de först en vers och frågade, om de fick
sjunga, och det var där sällan någon som nekade dem. De
hade två stora korgar med sig, och i dem samlade de upp
ägg och vad de annars fick. Och så satte de en maj i taket.
Det hände likväl i bland, att de inte fick sjunga på
ett ställe, och då slog de ägg i porten, när de gick
därifrån. Var det så, att de inte fick något på ett
ställe, där de hade sjungit, så hade de en särskild
vers, som de satte in på slutet:

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

Ligg och sov, din gamle stut.

Hör det vi nu bedja.

Låt kråkor och råkor äta dig ut.

Var oss allom nådig, Gud, med glädje.

Den andra och den sista raden gick igenom i hela
visan, men jag kommer inte ihåg, hur de andra orden var.

3850

31

Ramsa.

Dethär är en ramsa, som jag hört flera gånger, när vi hade något lag eller gille.

Vad är ett? - Ett hjul på en rullebör.

" " två? - Två gånger två är fyra.

" " tre? - Tre ben på en gryta.

" " fyra? - Fyra hjul på en vagn.

" " fem? - Fem fingrar på en hand.

" " sex? - Sex dagar i veckor i veckor alla.

" " sju? - Sju stjärnor på himlen blå.

3850

Midsommardagg.

Det skulle vara bra med midsommardagg för en del sjukdomar. Jag vet inte vad det var för sjukdomar, för jag vet ingen, som har använt det. Men folk sade, att man skulle gå ut på midsommaraftonen och breda ut ett lakan på marken, så att det blev vätt av daggen, och sedan skulle de svepa in den sjuke i det.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

33

Tandvärk.

När man hade tandvärk, skulle man skaffa en blodigel
och sätta på tandköttet, så sög den ut det dåliga blodet,
och sedan blev man bra.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

34

Brygd.

Det kornet, som skulle bli till malt lades i vatten en tid, och sedan fick det ligga och gro några dagar. Och sedan blev det torkat. Vi malde själv maltet på en maltkvarn.

När en brygde, fick en flera olika sorter. Av den första vörten blev det bästa. Det kallades öl. När en sedan hällde mer vatten på malten, så fick en dricka, och så det sista blev bara svagdricka. Det fick stå och dra i tre timmar åtminstone, för att det skulle bli något av det. Till jul skulle vi ha porter också, och det var öl, som fick stå och jäsa en tid. Sådant drack vi på julaftonen och juldagen. Det tvillnade vi på flaskor, och det blev så kraftigt, så det var många gånger, som korken flög upp i

3850

taket. På ett stort ställe brygde de nog av ett par skäppor
malt varje gång åtminstone till julen, för då skulle ju
drickat vara särskilt bra.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

35

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36

Julbak.

Till jul skulle en baka mycket bröd, och det skulle vara av alla sorter, både fint och sursött och grovt. Då fick vi hålla på till långt ut på natten alla tre, både kvinnan på stället och vi två pigor. En kan ju veta, vad där var att göra, när vi skulle baka så mycket, så att det skulle räcka ända till påsk. Det bröd, som inte blev använt om julen, stoppade vi i en säck, för att det skulle hålla sig till påsk.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

37

Ljusstöpning.

Julljusen skulle vara fina, och de gjordes i formar. Det var talg, som användes till det. Då hade en först fått sitta och sno vekar. En veke fästes i ett spik, som lades över formen, så att veken hängde ned i den och sedan hälldes talgen i. Sedan kylde det i en spann med vatten, så att ljuset gick lätt av formen.

Men för det mesta använde vi bara pråsor. De gjordes på det sättet, att vi bara fäste upp vekarna på en träribba eller någonting sådant, och sedan doppade vi dem i talgen den ena gången efter den andra, tills de blev lagom tjocka. Det var så rahändigt med pråsor, för en kunde fästa dem var som helst. En bara satte dem i lite smält talg.

*Ståne
Klippede
1972*

3850

Uppfödare

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

38

Fåren klippas.

Fåren klipptes en gång på våren och en gång på hösten. Det skulle alltid göras i ny. Först tvättades fåren i ett saltkar eller ett baktråg eller något sådant. Ullen blev mycket ~~vackrare~~ ^{vackrare} på det viset, annars kunde de göra så också, att de väntade och tvättade ullens sedan de hade klippt fåren. Fåren stod alltid så tåligt och grannt, när en tvättade dem, och en kunde riktigt se, hur de tyckte om det. När en så hade gnott dem och skrubbat dem, så sköljde en dem med varmt vatten, och sedan fick de gå till de blev torra innan vi klippte dem. Då hade vi lagt några bräder på ett par bockar, och på den ställningen lades fåren upp, och så fick en stå och hålla dem, medan en annan klippte.

3850

39

Linnet.

Det var på våren - någon gång i maj var det - som de sådde hören, och det var karlarna, som gjorde det, men sedan var det fruntimmerna, som fick hålla den i ordning, medan den växte. Den skulle ju lukas på sommaren, så att där inte växte för mycket skit i den. Det brukade vara någon gammal kvinna, de hade till det, men när jag tjänade, fick jag också hjälpa till med det. Då sade alltid kvinnan till mig, att jag skulle trampa så försiktigt, så att jag inte trampade ner hören. För en fick ju gå mitt ute i hörlandet, när en skulle luka. Jag kommer ihåg, att jag fick alltid så farligt ont i ryggen, när jag skulle gå där och böja mig.

När hören var mogen, ruskade vi upp den, och så band vi den i små nekar och ställde upp dem i travar, och sedan kördes den in, när den blev torr. Och så skulle den repas. Det var för att fröna skulle falla ur. Sedan fram på efterhosten, när det var gjort, så skulle hören läggas ut för att rötas. Då körde vi den ned till Hammars backar, och där bredde vi ut den. Där var en marktäckt, som hörde till klockaregården, och det var bara sand, så där växte knappt någonting annat än lite gräs. Det var där, vi brukade breda ut hören. De andra bonderna däromkring brukade också kora dit med sin hor. Den fick ligga där rätt länge. När en sedan skulle se, om den var färdig, så tog man lite hor och filade mellan händerna, och då såg man om skävorna gick av, och då kunde man kora hem den, för det var inte bra, om den fick ligga för länge.

När jag var i Froslöv, fick jag vara torrebarra i

Skriv endast på denna sida!

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

41

flera är, och det har jag varit sedan jag kom hit till St. Köpinge också, för jag fick gå på arbete sedan jag blev gift också. Kvällen innan vi då skulle börja bryta, fick jag gå till brytestugan och elda i "pilten". Det skulle jag göra på kvällen, så att hören blev torr till bryterskorna kom. Där var slänor uppfästa i brytstugan och mellan dem ställdes hören, när den skulle torkas. Den brytstugan använde alla bonderna, som bodde däromkring, och så fick de bestämma innan vilken dag de skulle ha brytestugan. De jag tjänade hos, ville aldrig vara först till att bryta, för då gick där mycket mera till för att få pilten varm. De som kom efter, passade alltid på att börja elda, innan pilten hade blivit riktigt kall. Vid ett- eller tvåtiden började de bryta, och då hade de budat upp andra pigor också, så där var rätt

många. Drångarna kom också och hjälpte till, för det var rätt styvt att krossa håren. De brukade lägga stora stenar på foten på bråkorna, för att de skulle stå stadigare. Det drojde ända till fram på dagen innan all hören var bruten, så vi fick ju ha lite mat också, och på morgonen kom kvinnan och hade frukost med sig. Vi hade alltid farligt roligt, när vi bröt lin, och på kvällen hade vi ju brytegille med, och då både dansade vi och lekte.

Sedan fick vi sitta och "skätta". Det som vi skatte av kallades för skättefall, men det spanns till garn ~~det~~ också, men det var det sämsta. Det bästa var hören, och den fick man vid häcklingen. Det som då föll ifrån kallades för blår. Både skättefallet och blåren och hören bands ihop och fick hänga till vi började spinna. Vi brukade inte själv spinna på stället, för det hade vi inte tid till, utan det var ett par gamla kvinnor,

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

43

som gjorde det.

Det som de vävde av skättefallet blev bara till säckar och sådant. Blärgarnet hade vi till annan grov vävnad, sådant som skulle vara till skjortor och lakan. Av horen vävdes dukar och sådant, som skulle vara fint.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44

Rägen.

Där jag tjänade, var mannen alltid så farligt glad för sin räg. Lite innan det var tid att hugga, gick han och tittade på sin räg, och då tog han det längsta rägsträet, han kunde hitta och drog upp det med roten. Sedan räste han upp det vid en bjälke i stugan. När det sedan kom främmande, tog han ner det och mätte på sig själv, och visade hur lång räg han hade.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

45

Klädsel vid skörden.

När vi skulle ut och binda råg, var vi bara klädda i
en vit särk och så ett förkläde.

3850

Rapsskörden.

Rapsen högg man på natten för då var den lite våt, så fröna föll inte av. Vi pigor skulle följa var sin huggare och samla upp rapsen med en rapsgrep. Dagen efter kördes rapsen in, och då hade de lakan eller säckväv i vagnarna, för att inte fröna skulle falla av, för det var dem de skulle sälja. De sålde dem till Köpingsbergs gård, och där gjorde de rapskakor av dem. Hemma på gården lades alltsamman i en stor hög, och så leddes två hästar runt i rapsen. De skulle trampa av fröna. Och så var där en spelman också med, och han stod och spelade, så att hästarna ibland gick liksom i takt efter spelet. När alltihop var över fick vi kaffe, och sedan fick vi skynda

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

47

oss hem och kläda om oss, för sedan skulle det vara gille.
Och när vi kom tillbaka, hade de satt fram risgröt och
brödet låg upplagt på stora träfat. Sedan höll vi på och
dansade både till kolckan tolv och ett med ibland.

3850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

48

Tjänarnas flyttning.

Det var till "mikeli", som drängarna och pigorna flyttade. Det var den 24 oktober, och så började de inte på det nya stället förr än den förste. Men där var somliga, som gick över både en och två dagar. De fick alltid lite mat och sådant extra med sig, när de flyttade. De som skulle vara igen på samma ställe, hade också ^{fritt} ~~xxxx~~ den veckan, men många blev på stället hela tiden.